

Januari 2022

Openingsfeest

Op 19 mei organiseren we een openingsfeest ter gelegenheid van het Maria Montessorigebouw. Dat is dan een jaar na de, ten gevolge van COVID beperkte, officiële opening in mei 2021.

Inmiddels hebben we, door COVID met horten en stoten, al heel wat ervaring met het nieuwe gebouw opgedaan. Het is echt een mooi gebouw en het is fijn dat alle medewerkers en studenten nu in 1 gebouw werken en studeren. Maar er zijn logischerwijs ook kinderziektes en daaraan wordt hard gewerkt. Communicatie is daarbij belangrijk en onze faculteit probeert dat zo goed mogelijk te doen.

Een belangrijke uitdaging is om goede afspraken te maken tussen gebruikers: tussen medewerkers onderling, tussen studenten onderling, en tussen medewerkers en studenten. Het gaat dan om kwesties als: hebben medewerkers wel of niet eigen werkkamers? gaan we wel of niet naambordjes ophangen bij kamers? zijn de pantry's bestemd voor medewerkers of ook voor studenten? als je een werkkamer deelt waar ga je dan bellen? en wat doe je als een gast wil overleggen met jou, waar ga je dan praten? zijn de glazen overlegruimtes voor medewerkers of ook voor studenten? hoe zit het met sleutels voor ruimtes? hebben we een reserveringsstelsel nodig voor werkkamers? Veel van deze vragen gaan over gedrag en over verwachtingen daaromtrent. Het leuke is natuurlijk dat we over gedrag, het beïnvloeden en veranderen daarvan, en over communicatie veel expertise in huis hebben. We zullen de komende maanden, ondersteund door enkele experts, proberen om samen over dit soort zaken duidelijke afspraken te maken. Uitgangspunt is: 'we komen er samen wel uit'. Tegen die achtergrond ben ik geen voorstander van de plakaten die vlak voor kerstmis op de toegangsdeuren naar de vleugels in ons gebouw zijn bevestigd. De tekst ('the work spaces and rooms behind this door are reserved for use by staff') staat haaks op onze ambities om te verbinden en inclusief te zijn. Als we samen goede 'wie-wat-waar-afspraken' maken en communiceren dan zijn dit soort verbodsbepalingen niet nodig, laten we een ieder in zijn-haar waarde, en kunnen we samen zorgen voor goed onderwijs en onderzoek. Een mooi 2022!

Michiel Kompier,
decaan

Februari 2022

Hoeveel vinkjes heb jij?

In zijn laatste boek, 'De 7 vinkjes', constateert journalist en schrijver Joris Luyendijk dat een selecte groep mannen, de zogeheten 7-vinkers, de dienst uitmaakt in ons land. Deze hetero, blanke, in Nederland geboren mannen hebben een hoogopgeleide ouder en hebben zelf een wvo- en universiteitsdiploma. Deze groep representeert echter slechts 3% van de totale bevolking...

Het boek heeft nu al felle discussie opgeleverd, want waarom legt juist een blanke, oudere, hoogopgeleide man van hoogopgeleide ouders een claim op de 'oude' thematiek van discriminatie en uitsluiting? Een geheel terechte vraag. Luyendijk komt echter tot deze constatering nadat hij zelf bij de Guardian in Engeland had gewerkt. Ondanks dat hij Engelse taal wel machtig is, begreep hij de vele nuances van de 'andere groep' niet. Hij ondervond uitsluiting en het 'anders' zijn aan den lijve.

Veel onderzoekers binnen FSW doen onderzoek bij groepen waar ze waarschijnlijk geen deel van uitmaken, en misschien niet eens mee in contact komen in hun dagelijkse leven. Denk bijvoorbeeld aan mensen met een lage sociaal economische status of mensen met een allochtone achtergrond. Hoe bereik en begrijp je deze groepen waarvan je zelf geen deel uitmaakt? Hoe 'versta' je hun taal, hun wensen, en drijfveren? Primair door ze te ontmoeten en met ze in gesprek te gaan. De onderzoeker heeft hiervoor een arsenaal aan methoden met veelal met Engelse namen, zoals citizen science, fieldlab en living lab.

Diversiteit en inclusie zijn belangrijke thema's in onderzoeksland en binnen FSW. Dit begint bij interesse in en begrip van 'andere groepen' door met ze in gesprek te gaan. Of zoals ooit een blinde wetenschapper tijdens een congres over slechthoortheid zei: 'Don't talk about us, but talk with us'. Nu het einde van coronapandemie in zicht is zijn echte ontmoetingen gelukkig weer meer mogelijk.

Bert Steenbergen,
vicedeccaan Onderzoek

Maart 2022

Er kan er maar één de beste zijn....

Het gonst: Heel Holland Bakt is weer begonnen. Wat maakt zo'n programma nu zo populair? Zijn dat de prachtige baksels waardoor we geïnspireerd worden? Is het de associatie met feestjes en lekker eten, wat ons goed doet voelen? Of is het toch vooral het wedstrijdelement, zoals bij zovele talentenjachten? En ... dit jaar doet zelfs een van onze studenten mee. Het idee is dat er na een zorgvuldig selectieproces uiteindelijk één winnaar overblijft. En als je wordt verkozen tot winnaar, opent dat heel wat deuren. Winnaars van afgelopen jaren hebben allemaal hun baan kunnen opzeggen om zich volledig op het bakken te richten. Maar hoe zit het dan met de nummers 2 en 3? Die waren toch ook heel goed? Waarom kan er maar één de beste zijn? En voor zo'n programma begrijp ik het nog wel. Maar wat doen wij? Ieder jaar worden er talloze prijzen uitgereikt, zoals de docentprijs, studentprijs, scriptieprijs, et cetera. Vaak worden die prijzen in het leven geroepen om iets te stimuleren, denk bijvoorbeeld aan prijzen die vrouwen extra kansen bieden, de internationaliseringsprijs en de recent in het leven geroepen Team Science Award. Dit soort procedures kosten vaak veel tijd (en geld!) en het blijft toch mede van toevalsfactoren afhankelijk wie van alle goede kandidaten dan net die ene prijs krijgt. En zijn de andere kandidaten dan minder goed? Ik denk niet dat je dat zomaar kunt stellen. Misschien moeten we ons toch nog eens bezinnen op al die prijzen.

Evelyn Kroesbergen,
vice-decaan Onderwijs

April 2022

Alles kan weer, dus alles moet

“Je kan alles

Je kan naar school

Dus dat moet je doen

Je moet een leuke baan

Je moet reizen

Je moet dingen meemaken

Je moet er goed uitzien

Je moet sporten”

- Spinvis, Layla; Je Kan Alles

Het nummer van Spinvis en Layla kwam vier jaar geleden uit, maar is naar mijn idee nooit relevanter geweest dan nu. Alles is na twee jaar weer zo goed als vanouds. Hoewel studenten hier ontzettend blij mee zijn en van kunnen genieten, merk ik om mij heen dat het algemene gemoed “moe” is. In deze column hoop ik u zo een kleine inkijk te geven in het hoofd van een student nu de coronamaatregelen zo goed als weg zijn.

De dagen zitten volgepland. Meestal zit ik van 9:00 tot 17:00 op de campus te werken aan mijn taken als assessor en student. Daarnaast heb ik een bijbaan en doe ik sinds deze maand vrijwilligerswerk. 's Avonds spreek ik af met vrienden, moet ik sporten of ga ik zo nu en dan de kroeg in. Aangezien deze dingen een lange tijd niet meer zo vanzelfsprekend waren, voel ik meer druk om nog zoveel mogelijk uit mijn studententijd te halen.

Als student krijg je regelmatig te horen dat je studententijd de tijd van je leven is. Een deel van die tijd is nu weggefallen. Het voelt daarom alsof je achter de tijd aanrent. Dus wat doen veel studenten? Ze plannen hun agenda net te vol zodat ze zo min mogelijk missen. Alles kan weer, dus alles moet.

Sophie van Lith,
studentassessor

Mei 2022

Een feestje dat in het water viel

Vanwege noodweer kon MariaLand niet doorgaan. Op het laatste moment hebben we het festival om veiligheidsredenen moeten afgelasten. Alleen tussen de middag, toen we dus nog niet begonnen waren, was er een festivalsfeertje en een festivalweertje.

Allemaal heel erg jammer en doodzonde. Voor alle studenten en medewerkers en vooral ook voor Anouk en haar collega's. Zij hadden een prachtig programma uitgewerkt en persoonlijk verheugde ik me zeer op de 'Maria Talks'. We zullen een manier vinden om die Maria Talks op een andere manier te presenteren. Er was natuurlijk ook alle reden voor een feest: het Maria Montessorigebouw leeft immers. Er wordt volop gebruik van gemaakt door onze studenten, en het is prachtig om te zien hoe het rondom het gebouw steeds groener wordt en hoe er geluncht en bijgepraat wordt op de grasvelden rond het gebouw. De bewegwijzering is verbeterd, er worden steeds meer afspraken gemaakt over het gebruik en het delen van werkruimtes en ondertussen kijken we wat er nog verbeterd kan worden.

Architectonisch is het Maria Montessorigebouw natuurlijk een plaatje en dat is niet onopgemerkt gebleven: deze week werd bekend dat dit gebouw genomineerd is voor de Architectuurprijs Nijmegen, in maar liefst drie categorieën: Architectuurprijs vakjury, duurzaamheidsprijs, en publieksprijs. We zijn benieuwd of we ook daadwerkelijk in de prijzen zullen vallen, maar de waardering voor ons nieuwe domicilie is nu al groot.

Michiel Kompier,
decaan

Juni 2022

Post corona studeren en werken: een 'wicked problem' of 'wicked challenge'?

Het zonnetje schijnt, de grasvelden rondom het Maria Montessori zijn bevolkt met vele studenten. Alsof er nooit een coronacrisis is geweest en alles weer bij het oude is. Maar schijn bedriegt. Welke lessen hebben we van de crisis geleerd? Iedereen beloofde elkaar plechtig minder te gaan vliegen. Toch zijn de luchthavens al weer overvol. Wandelen lijkt het nieuwe zitten. Digitaal onderwijs, en -overleg zijn in sneltreinvaart ontwikkeld en lijken daarmee een efficiënt alternatief te zijn voor 'live'. Toch hebben onze studenten de gang naar de collegezaal nog niet helemaal gevonden en zijn er opvallend veel donkere kamers van werknemers in het Maria Montessori gebouw. Het is dus nog zeker niet 'business as usual'.

Qua onderwijs: moeten we alles weer 'live' doen of is een vorm van 'blended learning' beter? Digitale hoorcolleges gevolgd door 'live' verdiepende werkgroepen?

Qua werken: in het Maria Montessori gebouw is genoeg ruimte, maar wellicht is het handig om de werkplek ook vooral ook als ontmoetingsplek te beschouwen gecombineerd met thuiswerken?

Post corona studeren en werken lijken hiermee een 'wicked problem' of 'wicked challenge' te worden: uniek en moeilijk op te lossen door de veranderende context. Stof tot nadenken dus, maar nu eerst vakantie!

Bert Steenbergen,
vice-decaan Onderzoek

Juli 2022- geen nieuwsbrief

Augustus 2022

Verbinding leggen

Ontwikkeling neemt de vorm aan van een streven naar een steeds grotere onafhankelijkheid.

Het is als een pijl losgelaten van de boog, die recht, snel en zeker vliegt. – Maria Montessori

Wijze woorden van Maria Montessori. Haar doel was om kinderen een gevoel van onafhankelijkheid, eigenwaarde en zelfvertrouwen te geven om een snel veranderende samenleving aan te kunnen. Een nobel doel. Echter, vraag ik mij af na de coronacrisis, na het doorstaan van zo'n snel veranderende samenleving, of onafhankelijkheid wel een doel zou moeten zijn. Als onafhankelijkheid gedefinieerd wordt als 'geen verbinding hebbend met' of 'geen hulp nodig hebbend' vraag ik mij af of het überhaupt mogelijk of gewenst is. De verleiding is groot om nu een betoog te beginnen over de tijd van corona en onder andere de huidhonger die bijna iedereen wel (onbewust) heeft ervaren, maar ik denk dat we in de tussentijd misschien wel doodgegooid zijn met corona verhalen. Ik schrijf deze column in Grand Café de Iris tijdens de introductieweek. Het is moeilijk niet enthousiast te worden van de levendige en gemotiveerde nieuwe studenten. Allemaal zijn ze bezig met connecties leggen en vrienden maken. Ze zullen elkaar later ook nodig hebben, voor een samenvatting, een leuke avond, of al is het maar voor een vriendelijk gezicht in een collegezaal vol onbekenden. Studeren zonder andere is een onmogelijke taak.

Daarom kijk ik zo erg uit naar MariaTalks op 7 september over verbinding leggen.

Gwendolyn Hermans,
studentassessor

In de maanden sept-nov zijn er geen columns verschenen.

December 2022

Op weg..

Al zolang ik me kan herinneren verdwaal ik. Als peuter verdwaalde ik, toen ik al spelende een kat volgde de speeltuin uit. Als student verdwaalde ik toen ik op het Keizer Karelplein per ongeluk de verkeerde afslag nam en vorige week was ik bijna te laat bij een uitvaart, omdat ik mijn auto met geen mogelijkheid terug kon vinden in de parkeergarage. Gelukkig heb ik een partner die geweldig kan navigeren en als ik alleen ben, weet ik met google maps alsnog de plek van bestemming te bereiken.

Ook binnen de faculteit zoeken we de weg. De weg naar het realiseren van onze doelstellingen en het implementeren van onze strategie. De afgelopen maanden hebben we binnen de faculteit hard gewerkt aan het jaarplan 2023. Een jaarplan beschrijft waar we naartoe willen en is een hulpmiddel om te prioriteren en keuzes te maken. Bij het opstellen van het jaarplan hebben we onszelf de vraag gesteld: wat willen we bereiken in 2023? Wanneer kijken we eind 2023 tevreden terug op het voorbije jaar? Dit heeft tot mooie discussies geleid en nieuwe inzichten. In het jaarplan is opgenomen wat ons als faculteit verbindt.

Komend jaar staan leiderschap, erkennen & waarderen, sociale veiligheid en duurzaamheid hoog op de agenda. Thema's die gerelateerd zijn aan samenwerking en gedrag, omdat we het belangrijk vinden dat iedereen zich veilig, prettig en erkent voelt binnen de faculteit. Komend jaar focussen we op de randvoorwaarden om een optimaal studie- en werkklimaat te realiseren en excellent onderwijs en onderzoek mogelijk te maken. Gezien de thema's in het jaarplan is samenwerking essentieel. Zo is het vergroten van sociale veiligheid alleen mogelijk als we met elkaar in gesprek gaan over ons gedrag. Een opmerking of gedraging van de één kan onbedoeld onprettig ervaren worden door een ander. Alleen als we echt met elkaar in gesprek gaan en naar elkaar luisteren, zijn we in staat de sociale veiligheid te vergroten.

Net zoals ik de weg niet altijd alleen hoef te vinden en hulpmiddelen beschikbaar zijn om te navigeren, geldt dit ook voor de route richting het realiseren van onze facultaire doelstellingen. Laten we komend jaar samen op weg gaan om onze bestemming te bereiken. Wellicht nemen we af en toe een verkeerde afslag en hebben we een partner nodig die ons weer terug op de route helpt, maar als we samen onze schouders eronder zetten dan ben ik ervan overtuigd dat de bestemming dichterbij is dan zij soms lijkt.

Suzanne Boelens,
directeur bedrijfsvoering

Het jaarplan 2023 is in deze nieuwsbrief opgenomen en zal de komende weken bij de ingang staan en in meerdere overlegruimtes worden opgehangen. Zo hopen we iedere student en medewerker te bereiken om gezamenlijk stappen te zetten richting het realiseren van onze facultaire doelstellingen.